

Atomavfall

En naturvetenskapligt väl bevandrad vän upplyser mig om att hela jag är uppbyggd av atomer. Många, förfärligt många. Ett faktum som förmodligen nuddat även mina enkla tankebanor vid något enstaka tillfälle.

"Vi talar nu om kvadriljoner atomer enbart i din enda kropp!" Han förtydligar: "En kvadriljon är lika med en etta och 24 nollor i en oändligt lång rad efter sig!"

Jag känner nollorna komma krypande längs nacken och utmed ryggen, kliande över hela kroppen som om jag just snubblat över en illvillig tallgren och stått på huvudet i den största av myrstackar. Sedan går han på, om möjligt ännu mera pedagogiskt kristallklar:

"En liten atom är 0,0000001 millimeter i diameter, alltså en tiomiljontedels millimeter. Vi kan lugnt säga, väldigt svår att se!" Grimasen jag ser mitt framför mig påminner närmast om ett skevt leende.

"Alla dessa atomer finns i en viss ordning med bestämd struktur och uppbyggda i olika molekyler. Kanske bara två eller tre atomer i vissa av dem, men flera miljarder i andra. Hänger du med?"

Nu tolkar jag hans nya ansiktsuttryck som att han framför sig ser en gestalt, det vill säga mig, i form av myriader med de mest pyttesmå av prickar.

"Bestämd struktur, ordning och reda, ja, det får man väl vara glad för!" inflikar jag, inte utan viss syrlighet i rösten. Som jag dock inte tror han märker.

"Hursomhelst, när du en gång dör och blir kremerad upplöses hela din struktur. Du skingras så att säga vind för våg och blir till ett enda stort kaos. Fast dina atomer finns ändå kvar på vårt klot och i vår atmosfär, de kan aldrig förstöras eller sugas in i något svart hål i ett oändligt universum."

"Aha, du menar att mina stackars utspridda atomer rätt som det är skulle kunna ta sig samman och hitta till varandra igen? Oavsett vad de haft för sig under alla åren? Men tänk om de inte sätter ihop sig i exakt samma ordning och i samma molekyler som när jag var jag! Vad händer då med stackars mig?"

"Bra fråga. Blir väl närmast fråga om personlig utveckling då ..."

* * *